

РЕШЕНИЕ

№ 2197

гр. София, 29.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.03.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **8029** по описа за **2018** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по повод на касационна жалба с вх. № 22623 от 30.07.2018 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1046709 от 27.06.2018 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Изпълнителна агенция „Медицински одит“, чрез процесуалния му представител юрк. К. П., срещу решение от 25.05.2018 г. по НАХД № 21586/2017 г. по описа на СРС, НО, 7 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП 20 – 53 – 1 – 1 от 08.08.2017 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, с което на д-р Е. П. Г., управител на [фирма], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лева на основание чл.116, ал.1 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска да се отмени обжалваното решение като незаконосъобразно, неоснователно и необосновано. Касаторът твърди, че лечебно-диагностичният процес в случая представлява болнична помощ, поради което посочената в АУАН и НП санкционна норма е правилно приложена. Моли да се отмени решението на СРС и да се потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно. В хода на касационното производство, касаторът редовно призован, не се представлява.

Ответникът – Е. П. Г., редовно призован, се представлява от адв. Х., който оспорва

жалбата и моли да се остави в сила въззивното решение, като посочва, че е наложена глоба, която не се отнася за посоченото нарушение и че д-р Г. не е бил лекуващ лекар и следователно не следва да бъде определян като административно-наказателно отговорно лице.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и недоказана, а решението на СРС – за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания, намира за установено следното от фактическа страна: Със Заповед № РД 20 – 53 от 14.05.2016 г. на Изпълнителния директор на ИАМО в периода от 20.12.2016 г. до 04.01.2017 г. включително, от комисия от ИАМО е извършена проверка по документи във връзка с писмо вх.№ МО 05 – 557/14.11.2016 г. от Министерство на вътрешните работи, СДВР, отдел „Противодействие на организираната престъпност“ с искане за проверка по документи по отношение хоспитализация, диагностика, лечението и смъртта на Х. И. Х. в [фирма], [населено място], във връзка с жалба от неговия син.

При проверката било констатирано, че пациентът Х. И. Х. на 75 години, на 04.08.2016 г. бил доведен от полиция и екип на ЦСМП – филиал Б. в [фирма], където бил хоспитализиран принудително с Постановление на РП-гр.Б.. Диагностично-лечебният процес бил описан в ИЗ № 883/04.08.2016г. В ИЗ било записано: „Психично-интензивно напрегнат, крещи, вика, заканва се, при обиска намерен нож, който трудно му бе отнет, емоционално дисфоричен, волево хипертимен с ускорен мисловен процес, с идеи за повишени възможности и параноидни идеи за отношение – „постановки, а!?!“. Като терапия било предписано Халоперидол – 10 мг/и.м., Антиалерзин – 100 мг/и.м., Д. хр.- до 1500 мг/дн., Диазепам пр.н.и.м. В ИЗ не фигурирало отразен във вида на дикурзус или описан в приложен медицински документ с описание на физическото ограничаване на пациента Х..

Установено било, че в „Книга за взетите мерки за временно физическо ограничаване“ под № 381 било отбелязано, че на 04.08.2016 г. пациентът Х. И. Х. е бил фиксиран за 2 часа по назначение на д-р Е.. Съгласно дадените пред проверяващите писмени становища на д-р Б. Е. и д-р С. Ц., пациентът Х. два пъти е бил подложен на временно физическо ограничаване – на 04.08.2016 г., веднага след хоспитализацията за два часа и на 05.08.2016г. – за 1 час. Тези фиксации не били отразени в ИЗ, не били приложени протоколи за фиксациите, подписани от лекуващия лекар и от още един лекар от екипа.

В „Книга за взетите мерки за временно физическо ограничаване“ било отбелязано само обездвижването, извършено на 04.08.2016г., докато това, извършено на 05.08.2016г. за 1 ч. не било отбелязано в книгата.

На 10.02.2017 г. е съставен АУАН № А 20 – 53 – 1 - 1 против д-р Е. П. Г. за така описаното нарушение. Въз основа на този АУАН е издадено атакуваното НП № 20 – 53 – 1 - 1 от 08.08.2017 г.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на

административния орган в проведеното административно наказателно производство. Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивният съд, съгласно чл. 220 от АПК, девети касационен състав на Административен съд София – град намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, поради което и не са налице сочените от касатора пороци за незаконосъобразност. Съставът на СРС е проверил в хода на съдебното следствие описаната в акта и в наказателното постановление фактическа обстановка, мотивирайки решението си да отмени наказателното постановление с извода, че незаконосъобразно е била ангажирана личната административнонаказателна отговорност на жалбоподателя д-р Е. П. Г., вместо на лечебното заведение – [фирма]. Според разпоредбата на чл. 116, ал.1 от ЗЛЗ, въз основа на която е наложена санкцията, административно нарушение представлява извършването на "дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон или на нормативните актове по прилагането му". За разлика от останалите норми от Глава 14 на ЗЛЗ - "Административнонаказателни разпоредби", които предвиждат конкретни състави на нарушения, нормата на чл. 116, ал. 1 от ЗЛЗ е обща. На основание чл. 116, ал.1 от ЗЛЗ може да бъде санкционирано неправомерно поведение, с което са нарушени разпоредби от закона или такива от нормативни актове по прилагането му. Несъмнено, такъв нормативен акт е Наредба № 24 от 07.07.2004 г. за утвърждаване на Медицински стандарт "Психиатрия", която е била издадена от министъра на здравеопазването, във връзка с разпоредбата на чл. 6, ал.1 от ЗЛЗ, според която "лечебните заведения осъществяват дейността си при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с наредби на министъра на здравеопазването". Същественото в случая е, че до изменението на чл. 6, ал.1 от ЗЛЗ (с бр.72 на ДВ от 2015 г.) задължението за спазване на съответния медицински стандарт се е отнасяло само до лечебните заведения, като след 2015 г. кръгът на задължените субекти е разширен и в тях са включени и физически лица - медицинските и другите специалисти. За нарушения на съответния медицински стандарт обаче е предвидена специалната санкционна разпоредба на чл. 116а от ЗЛЗ, която след последната си редакция със същия бр.72 на ДВ от 2015 г., както и към настоящия момент, дословно гласи: "Лечебно заведение, което извършва дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на утвърдените медицински стандарти, се наказва с имуществена санкция от 2000 до 5000 лв.". Тоест, дори да се касае за законодателна празнота, очевидно е налице различие в субектите на задължението по чл. 6, ал.1 от ЗЛЗ и субекта на административно-наказателна отговорност по чл. 116а от ЗЛЗ.

Нарушението, вменено на д-р Е. Г. е за това, че е нарушил изискванията на Наредба № 24 от 07.07.2004 г. за утвърждаване на общи медицински стандарти. Административна санкция за извършване на дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на утвърдените медицински стандарти обаче, е предвидена със специалния текст на чл. 116а от ЗЛЗ само за лечебно заведение, но не и за физически

лица. Правилно е в този смисъл становището на въззивния съд, че след като Наредба № 24 от 07.07.2004 г. е издадена на основание чл. 6, ал.1 от ЗЛЗ, задължението да осъществяват дейността си при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ е била именно на съответното лечебно заведение.

Предвид изложеното решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.05.2018 г. по НАХД № 21586/ 2017 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 7 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.